

af de Deputationer, der i Finansudvalget anmodede om Støtte under de ekstraordinære Forhold, var ogsaa, at man var saaledes stillet, at skønt der i Kommunerne var stærk Trang til ekstraordinær Hjælp, saa de sig ikke i Stand til at yde den, idet de ikke kunde skaffe Pengene til Veje. Og naar man yder Tilskuddet med den Begrundelse, at det netop er den af Krigen skabte ekstraordinære Dyrtdid, der bevirker, at man yder det, kan jeg heller ikke se, at det kan faa nogen farlig Konsekvens. Jeg skal ogsaa udtale, at jeg ikke vil vige tilbage for de Konsekvenser, der kunde ligge i, at man blev nødsaget til at yde Tilskud til en Kommune, der var særlig ugunstigt stillet paa Grund af de ekstraordinære Forhold, saaledes som de Kommuner, her er Tale om. Jeg skal derfor anbefale Flertallets Forslag om at yde henholdsvis 4,000 og 8,000 Kr. til de to Landsogne.

Klaus Berntsen: Jeg har bedt om Ordet for at rette en indtrængende Henstilling til den højtærede Indenrigsminister angaaende det Spørgsmaal, som nu har været under Debat i Anledning af Ændringsforslagene under Nr. 17 og Nr. 18 om at yde et Bidrag af Statskassen til de Landsogne, som ligger nær de store Købstæder. Af de Landsogne, hvorom der her er Tale, kender jeg særlig Odense St. Hans Landsogn, det rummer ca. 6,000 Mennesker; dets Indbyggerantal er altsaa større end Fyens mindste Købstæders. Dette Landsogn har for Odense Amtsråd og Odense Amtskommunes Skoleraad været et Smertens Barn, hvortil der til forskellige Tider har været ydet ikke saa faa Bidrag, det gælder særlig St. Hans Sogns Skolevæsen. Jeg ser ikke, at der er nogen anden Vej frem end den, at Indenrigsministeriet gør alt, hvad det kan, for at faa disse Landdistrikter indlemmet i de vedkommende Købstæder. Forholdet er ret mærkeligt. Ved Odense ligger paa den ene Side St. Hans Landsogn, der er et stort Fattigkvarter, væsentligt beboet af Arbejdere, og paa den anden Side ligger St. Knuds Landsogn, som er et stort Villakvarter, særlig beboet af Velhavere. St. Hans Sogns Arbejdere udfører saa godt som alt deres Arbejde i Odense Kommune, de køber saa godt som alle de Varer, de bruger, i Odense By; det er derfor vanskeligt for handlende at begaa sig ude i Landsognet. De køber altsaa deres Varer i Byen, men de bor i Landsognet, der har de deres mange Børn, thi Børn

er jo Fattigmands Rigdom. Det har ogsaa vist sig, at der Aar for Aar maa anvendes betydelige Udgifter til Skolevæsen, snart skal der ansættes en ny Lærer, snart skal der bygges en ny Skole, og alle disse Udgifter bæres væsentligst af Landsognets fattige Befolkning. En saadan Ordning er umulig i Fremtiden. Nu ser jeg meget vel det farlige i at komme ind paa her at sige A og give Bidrag fra Staten til disse Sogne. Det maa nærmest være Amtskommunen, der, saa længe det er gør ligt, yder Bidrag. Men ud af denne Misère fører efter min Mening kun en eneste praktisk Vej, og det er den, at Indenrigsministeren gør, hvad der staar i hans Magt, for at vedkommende Købstadkommune skal indlemme disse Landstrækninger. Jeg vil altsaa rette den Henstilling til den højtærede Minister, at han gør alt, hvad han kan gøre i saa Henseende; muligvis skal der øves et Tryk paa den vedkommende Kommune, om et saadant kan øves, men det er Vejen, man maa gaa.

Odense St. Hans Sogn har maattet afstaa flere Arealer til Odense Kommune; den sidste Afstaaelse gjaldt Grund til en stor Eksporstald, som blev opført i Nærheden af Odense. Odense Kommune vilde ikke paa nogen Maade tillade, at der holdtes Marked udenfor Byens Grænse, og Landboerne vilde ikke paa nogen Maade gaa ind i Byen, fordi Forholdene der var saa smaa og daarlige til Afholdelse af de store Kvægmarkeder, som afholdes hver Mandag. Resultatet blev da, at Landboerne fik Ret til at holde Marked paa den Plads, de har købt ved Siden af Byen, men den daværende Indenrigsminister — det var mig — tog da Anledning til at indlemme dette Areal. Der er ogsaa indlemmet andre Arealer, f. Eks. til Jernbanestationens Udvidelse o. s. v., og St. Hans Landsogn klager med Rette over, at de gode Dele af Landsognet indlemmes til forskellige Formaal, medens den store fattige Del med det store Arbejderkvarter vedblivende er selvstændigt Landsogn, i hvilket Skatterne er steget til den utrolige Højde, som Tilfældet er. Jeg beder altsaa den højtærede Minister gøre, hvad der staar i hans Magt, for at faa dette store Distrikt, som i Virkeligheden hører til Odense Kommune, indlemmet i denne.

Stauning: Jeg vil gerne give min Tilslutning til den Tanke, der blev fremsat af det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), og anbefale den højtærede Minister at overveje og eventuelt skride til